

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

Î N C H E I E R E

privind inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

SA „Fertilitatea-Chișinău” împotriva SRL „Rosales-Agro” și Mihail Sergheev
(încasarea datoriei și a penalității)

și cererea reconvențională

SRL „Rosales-Agro” și Mihail Sergheev împotriva SA „Fertilitatea-Chișinău”
(nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare)

împotriva deciziei din 7 noiembrie 2025 a Curții de Apel Nord,

*(Dosarul nr. 2rac-22/26
PIGD Nr. 2-24128719-01-2rac-23032026)*

Recurs vădit neîntemeiat, conform art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie temei de casare.
--

Prima instanță – Judecătoria Orhei, sediul Telenești (jud. Gh. Popa)
Instanța de apel – Curtea de Apel Nord (jud. R. Holban, M. Sajin, S. Ghercavii)

21 octombrie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul declarat de avocatul Vasile Lungu, în interesele SRL „Rosales-Agro” și Mihail Sergheev,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte*,

Ana Cucerescu,

Gheorghe Stratulat, *judecători*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 12 noiembrie 2024, SA „Fertilitatea-Chișinău” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Rosales-Agro” și Mihail Sergheev, solicitând încasarea în mod solidar a datoriei rezultate din contractul de vânzare-cumpărare nr. 492 din 4 aprilie 2024, a penalității contractuale și a cheltuielilor de judecată.

2. Reclamanta a indicat că, la 4 aprilie 2024, între SA „Fertilitatea-Chișinău” și SRL „Rosales-Agro” a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 492, prin care reclamanta s-a obligat să livreze inputuri agricole, iar pârâta să recepționeze și să achite prețul acestora.

3. Reclamanta a susținut că, la 9 aprilie 2024, a livrat SRL „Rosales-Agro” mărfuri în valoare de 310 863,44 lei, fapt confirmat prin factura fiscală nr. ***** din aceeași dată, semnată de reprezentanții părților.

4. Potrivit pct. 2.2 din contract, SRL „Rosales-Agro” urma să achite prețul mărfurilor până la 1 octombrie 2024. Reclamanta a menționat că obligația nu a fost executată în termen, iar începând cu 2 octombrie 2024 cumpărătorea se află în întârziere.

5. Totodată, reclamanta a invocat pct. 5.2 din contract, potrivit căruia Mihail Sergheev, în calitate de administrator și asociat unic al SRL „Rosales-Agro”, și-a asumat răspunderea solidară pentru executarea obligațiilor contractuale în cazul neexecutării acestora de către societate.

6. În temeiul pct. 5.7 din contract, reclamanta a calculat penalitatea pentru întârzierea executării obligației de plată, iar la 3 octombrie 2024 a expediat pârâților somații privind achitarea datoriei.

7. La 20 ianuarie 2025, SA „Fertilitatea-Chișinău” și-a majorat pretențiile, solicitând încasarea în mod solidar a datoriei principale de 310 863,44 lei, a penalității de 94 191,62 lei, calculată pentru perioada 2 octombrie 2024 – 9 ianuarie 2025, precum și a cheltuielilor de judecată.

8. La 20 ianuarie 2025, SRL „Rosales-Agro” și Mihail Sergheev au depus cerere reconvențională, ulterior concretizată, solicitând respingerea acțiunii inițiale

și recunoașterea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare nr. 492 din 4 aprilie 2024.

9. În motivarea cererii reconvenționale, aceștia au susținut că acțiunea reclamantei contravine prevederilor Legii nr. 240 din 13 septembrie 2024 cu privire la unele măsuri de sprijin pentru fermieri în legătură cu seceta din anul 2024, inclusiv modificărilor introduse prin Legea nr. 321 din 26 decembrie 2024.

10. Au invocat că SRL „Rosales-Agro” întrunește condițiile pentru aplicarea măsurilor de sprijin prevăzute de legea specială, iar reclamanta a acționat cu rea-credință, solicitând executarea obligațiilor contractuale în perioada pentru care legea prevedea suspendarea obligațiilor de plată.

11. De asemenea, au susținut că contractul de vânzare-cumpărare conține clauze care nu au fost negociate individual, inclusiv cele privind situația financiară a cumpărătoarei și răspunderea solidară a administratorului, solicitând constatarea nulității absolute a contractului.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

12. Prin hotărârea din 14 iulie 2025, Judecătoria Orhei, sediul Telenеști, a admis acțiunea depusă de SA „Fertilitatea-Chișinău” și a respins cererea reconvențională depusă de SRL „Rosales-Agro” și Mihail Sergheev. S-a încasat în mod solidar de la SRL „Rosales-Agro” și Mihail Sergheev, în beneficiul SA „Fertilitatea-Chișinău”, a datoriei principale de 310 863,44 lei, a penalității contractuale de 94 191,62 lei și a cheltuielilor de judecată constituite din taxa de stat de 12 701,65 lei.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

13. La 22 iulie 2025, SRL „Rosales-Agro” și Mihail Sergheev au declarat apel împotriva hotărârii din 14 iulie 2025 a Judecătoriei Orhei, sediul Telenеști, solicitând casarea acesteia, respingerea acțiunii inițiale și admiterea cererii reconvenționale.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

14. Prin decizia din 7 noiembrie 2025, Curtea de Apel Nord a respins apelul declarat de SRL „Rosales-Agro” și a menținut hotărârea Judecătoriei Orhei, sediul Telenеști, din 14 iulie 2025.

15. Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că între SA „Fertilitatea-Chișinău” și SRL „Rosales-Agro” au existat raporturi contractuale rezultate din contractul de vânzare-cumpărare nr. 492 din 4 aprilie 2024, în temeiul căruia reclamanta a livrat mărfurile, iar pârâta și-a asumat obligația de achitare a prețului acestora.

16. Instanța de apel a constatat că obligația de plată nu a fost executată în termenul convenit, iar răspunderea solidară a lui Mihail Sergheev rezultă din clauzele contractuale acceptate la încheierea contractului.

17. Cu referire la aplicarea Legii nr. 240/2024, Curtea de Apel Nord a reținut că beneficiul măsurilor de sprijin prevăzute de acest act normativ este condiționat de îndeplinirea cerințelor legale și de notificarea creditorilor în modul stabilit de lege.

18. Instanța de apel a considerat că SRL „Rosales-Agro” nu a demonstrat respectarea condițiilor legale privind notificarea tuturor creditorilor și prezentarea documentelor justificative prevăzute de Legea nr. 240/2024.

19. În acest sens, a reținut că înscrisurile prezentate de apelanți, inclusiv avizul Camerei de Comerț și Industrie, actele privind prejudiciile cauzate culturilor agricole și documentele referitoare la activitatea agricolă, nu demonstrează, respectarea procedurii de notificare prevăzute de lege.

20. Totodată, instanța de apel a considerat că notificarea expediată în ianuarie 2025, ulterior modificării Legii nr. 240/2024, nu poate produce efecte juridice, fiind transmisă după expirarea termenului inițial de notificare.

21. Cu privire la cererea reconvențională, instanța de apel a reținut că apelanții nu au demonstrat existența unui temei legal pentru declararea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare.

22. Instanța a constatat că SRL „Rosales-Agro” a încheiat contractul în cadrul activității sale de întreprinzător, motiv pentru care nu poate beneficia de protecția juridică acordată consumatorilor. De asemenea, a considerat că argumentele privind clauzele pretins abuzive și situația financiară a societății nu justifică declararea nulității absolute a întregului contract.

23. În consecință, Curtea de Apel Nord a apreciat că prima instanță a soluționat corect litigiul, iar argumentele formulate în apel nu justifică casarea hotărârii contestate.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

24. La 23 martie 2026, avocatul Vasile Lungu, în interesele SRL „Rosales-Agro” și Mihail Sergheev, a declarat recurs împotriva deciziei din 7 noiembrie 2025 a Curții de Apel Nord, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii inițiale și de admitere a cererii reconvenționale.

25. În motivarea recursului, recurenții au susținut că instanțele ierarhic inferioare au aplicat greșit normele de drept material și nu au examinat toate argumentele invocate în susținerea cererii reconvenționale.

26. Cu referire la Legea nr. 240/2024, recurenții au invocat că instanța de apel nu a ținut cont de modificările introduse prin Legea nr. 321 din 26 decembrie 2024, inclusiv de stabilirea unui nou termen pentru notificarea creditorilor, până la 28 februarie 2025.

27. Recurenții au susținut că notificarea transmisă SA „Fertilitatea-Chișinău” în ianuarie 2025 a fost efectuată în interiorul termenului legal, iar instanța de apel a aplicat greșit prevederile legii în redacția anterioară modificărilor.

28. De asemenea, au invocat că instanța de apel nu a examinat corespunzător argumentele privind nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare nr. 492 din 4 aprilie 2024, inclusiv cele întemeiate pe art. 327–329, 334, 1069, 1074 și 1077 din Codul civil.

29. Au susținut că respectivele clauze contractuale au fost impuse de reclamantă, fără posibilitatea negocierii individuale, iar aceasta cunoștea situația financiară a SRL „Rosales-Agro” la momentul încheierii contractului.

30. Totodată, recurenții au invocat încălcarea art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, susținând că instanțele ierarhic inferioare nu au oferit un răspuns motivat tuturor argumentelor esențiale formulate în proces.

31. În final, recurenții au solicitat compensarea cheltuielilor de asistență juridică suportate în prima instanță și în instanța de apel, precum și a cheltuielilor suportate în instanța de recurs.

32. La 10 septembrie 2026, SA „Fertilitatea-Chișinău” a depus referință, solicitând declararea recursului ca inadmisibil.

33. Intimata a invocat că recursul nu cuprinde un temei concret dintre cele prevăzute de art. 432 din Codul de procedură civilă, precum și că acesta ar fi fost declarat tardiv, întrucât decizia motivată a fost publicată la 20 ianuarie 2026, iar cererea de recurs a fost depusă la 23 martie 2026.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

34. Articolul 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

35. Articolul 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit.d)-f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

36. Articolul 433 alin. (1) lit. f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.

(2) Recursul declarat în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) nu poate fi declarat inadmisibil în temeiul alin. (1) lit. e) din prezentul articol.”

37. Articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.”

38. Articolul 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecatori, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

39. Articolul 442 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatragera în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.

(2) În recurs nu pot fi administrate noi probe, cu excepția celor care dovedesc cheltuielile de judecată și despăgubirile menționate la art. 372 alin. (3). Aprecierea probelor dată de prima instanță și de instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeinic art. 432 alin. (1) lit. e) sau în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

40. Sub aspectul respectării termenului de declarare a recursului, Completul de judecată reține că dispozitivul deciziei Curții de Apel Nord a fost pronunțat la 7 noiembrie 2025, iar decizia motivată a fost recepționată de reprezentantul recurenților la 22 ianuarie 2026 (Vol. II, f.d. 213). În aceste condiții, recursul declarat la 23 martie 2026 a fost depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

41. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit art. 442 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii contestate în limitele invocate în recurs, prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432 (încheierea nr. [2ra-301/24](#), § 28).

42. În jurisprudența sa, Curtea Supremă de Justiție a statuat că, pentru a trece filtrul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină argumente care să demonstreze existența unui temei prevăzut de art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Simpla nemulțumire față de soluția instanței de apel și solicitarea unei noi aprecieri a probelor nu sunt suficiente pentru admiterea recursului spre examinare (încheierea nr. [2ra-278/25](#), § 22–26).

43. În prezenta cauză, recurenții contestă concluziile instanței de apel privind aplicarea Legii nr. 240/2024, valabilitatea contractului de vânzare-cumpărare nr. 492 din 4 aprilie 2024 și motivarea deciziei contestate.

44. Cu referire la Legea nr. 240/2024, Completul de judecată observă că recurenții invocă modificările introduse prin Legea nr. 321 din 26 decembrie 2024, inclusiv prelungirea termenului de notificare a creditorilor până la 28 februarie 2025, susținând că notificarea transmisă în ianuarie 2025 a fost efectuată în termenul legal.

45. Completul de judecată reține că, prin Legea nr. 321/2024, termenul de notificare a creditorilor a fost modificat, astfel încât notificarea efectuată în ianuarie 2025 nu putea fi considerată tardivă doar prin raportare la termenul inițial din octombrie 2024.

46. Totuși, aplicarea măsurilor de sprijin prevăzute de Legea nr. 240/2024 nu depinde exclusiv de respectarea termenului de notificare. Potrivit art. 3 și 6 din lege, debitorul trebuie să întrunească condițiile prevăzute de lege și să notifice creditorii în modul stabilit, cu anexarea informațiilor și documentelor justificative necesare.

47. Din decizia contestată rezultă că instanța de apel a reținut și neîndeplinirea cerințelor privind conținutul notificării și prezentarea documentelor care confirmă întrunirea condițiilor legale. În aceste condiții, Completul de judecată constată că argumentele recurenților referitoare la termenul notificării nu combat celelalte considerente pe care instanța de apel și-a întemeiat soluția.

48. Cu privire la nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare nr. 492 din 4 aprilie 2024, Completul de judecată constată că recurenții reiau argumentele privind caracterul pretins abuziv al clauzelor contractuale, lipsa negocierii individuale și cunoașterea de către reclamantă a situației financiare a SRL „Rosales-Agro”.

49. Din conținutul deciziei contestate rezultă că instanța de apel a examinat aceste argumente și a expus motivele pentru care a considerat că nu sunt întrunite condițiile legale pentru declararea nulității absolute a contractului, având în vedere natura raporturilor contractuale dintre părți, condițiile încheierii contractului și susținerile privind clauzele pretins abuzive.

50. Completul de judecată reține că invocarea prevederilor art. 327–329, 334, 1069, 1074 și 1077 din Codul civil nu este suficientă pentru a demonstra caracterul nelegal al deciziei contestate. Recurenții nu au arătat în ce mod concluziile instanței de apel privind aplicarea acestor norme ar întruni un temei de recurs prevăzut de art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

51. Totodată, argumentele privind situația financiară a societății și împrejurările încheierii contractului vizează circumstanțe examinate de instanțele ierarhic inferioare. Potrivit art. 442 alin. (2) din Codul de procedură civilă, aprecierea probelor dată de prima instanță și de instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepțiile prevăzute de lege.

52. În acest sens, Curtea Supremă de Justiție a reținut că recursul nu constituie o cale de rejudicare a fondului cauzei și nu permite înlocuirea aprecierii probelor realizate de instanța de apel cu o altă apreciere, în lipsa demonstrării caracterului arbitrar al deciziei sau a unei aprecieri vădit nerezonabile a probelor, în sensul art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă (încheierea nr. [2ra-813/25](#), § 27–29).

53. Nici argumentele recurenților privind motivarea insuficientă a deciziei contestate nu pot fi reținute. Din conținutul deciziei rezultă că instanța de apel a examinat principalele argumente formulate în apel, inclusiv cele privind aplicarea Legii nr. 240/2024 și nulitatea contractului de vânzare-cumpărare, explicând motivele pentru care a menținut hotărârea primei instanțe.

54. Completul de judecată reține că obligația instanței de a motiva hotărârea nu presupune oferirea unui răspuns separat fiecărei afirmații formulate de participanții la proces. În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că art. 6 § 1 din Convenție obligă instanțele să își motiveze hotărârile, însă această obligație nu poate fi înțeleasă ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument ([García Ruiz v. Spaniei](#), hotărârea din 21 ianuarie 1999, § 26).

55. Prin urmare, împrejurarea că instanța de apel nu a răspuns separat fiecărei susțineri a recurenților nu demonstrează încălcarea dreptului la un proces echitabil, atât timp cât motivele esențiale ale soluției adoptate rezultă din decizia contestată.

56. În consecință, Completul de judecată constată că argumentele recurenților exprimă, în esență, dezacordul acestora cu concluziile instanței de apel și nu demonstrează existența unui temei prevăzut de art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care să justifice admiterea recursului spre examinare.

57. Prin urmare, recursul declarat de SRL „Rosales-Agro” și Mihail Sergheev este vădit neîntemeiat și urmează a fi considerat inadmisibil în temeiul art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

58. În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de avocatul Vasile Lungu, în interesele SRL „Rosales-Agro” și Mihail Sergheev.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Diana Stănilă

Judecători

Ana Cucerescu

Gheorghe Stratulat